28/01/2022

Αφιέρωμα στα 28 έτη από την κοίμηση του αοιδίμου Μητροπολίτη Κυρηνείας Γρηγορίου

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Κύπρου

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 100 ετών από τη γέννηση και 28 ετών από την κοίμηση του αοιδίμου Μητροπολίτη Κυρηνείας κυρού Γρηγορίου, η Ιερά Αρχιεπισκοπή Κύπρου παραθέτει σύντομο αφιέρωμα, το οποίο δημοσιεύτηκε το 1994 στο περιοδικό «Εκκλησία» της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Το παρακάτω κείμενο το δημοσίευσε ο τότε φοιτητής της Θεολογικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών Ιωάννης Γ. Χατζηουρανίου, νυν Επίσκοπος Μεσαορίας Γρηγόριος.

Ακολουθεί κείμενο του κ. Χριστόδουλου Παχουλίδη, πρώην γραμματέα, για 55

συναπτά έτη, στην Ιερά Μητρόπολη Κυρηνείας.

Ιωάννη Γ. Χατζηουρανίου
νυν Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου

Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
(1922-28 Ἰανουαρίου 1994)

Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
[Ἔτος ΟΑ΄ (1994), σσ. 116-118]

Μετὰ ἀπὸ μακρὰν περίοδο δοκιμασίας τῆς ὑγείας του, κοιμήθηκε τὴν Παρασκευὴ 28 Ἰανουαρίου 1994 ὁ Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐψάλη τὴν ἑπομένη ἀπὸ τὸν ἱερὸ ναὸ Παναγίας Εὐαγγελιστρίας Παλλουριώτισσης στὴ Λευκωσία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου κ. Χρυσοστόμου, συμπαραστατουμένου ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὸν ἐκπρόσωπο τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, Μητροπολίτη Ἑλβετίας κ. Δαμασκηνό. Ἐπίσης, συμμετεῖχαν οἱ Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι τῶν Σταυροπηγιακῶν Μονῶν, ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυρηνείας Ἀρχιμ. π. Παῦλος Μαντοβάνης καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας Κύπρου, ὅπως ἐπίσης καὶ κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυρηνείας. Παροῦσες ἦταν καὶ ὅλες οἱ Ἀρχὲς μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Γλ. Κληρίδη καὶ τὴ Δήμαρχο τῆς πόλης τῆς Κερύνειας κ. Ἔλλη Λεπτοῦ.

Ἐπικήδειο λόγο ἐξεφώνησε ὁ Μακαριώτατος, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ τοποτηρητὴς τοῦ μητροπολιτικοῦ θρόνου Κυρηνείας. Ὁ Μακαριώτατος μεταξὺ ἄλλων τόνισε: «Θλίψει βαθύτατη ὠδεύσαμε σήμερον εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον χῶρον διὰ νὰ προπέμψωμεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἕν ἀκόμη θύμα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς. ... Καὶ ὄντως ὁ ἀείμνηστος ἀδελφὸς ὑπῆρξε θύμα τῆς τουρκικῆς εἰσβολῆς, διότι ὁ πόνος καὶ τὸ ἄγχος, ποὺ προκάλεσαν αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς εἰσβολῆς καὶ τῆς κατοχῆς, ἡ προσφυγοποίησις ὁλοκλήρου του πληρώματος τῆς Μητροπολιτικῆς του περιφερείας, αἱ καθ’ ἡμέραν ἀναφερόμεναι συλήσεις καὶ βεβηλώσεις τῶν ἱερῶν ναῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ συνεχὴς διάψευσις τῶν ἐλπίδων τόσον τοῦ ἰδίου ὅσον καὶ τοῦ λαοῦ περὶ ἐπανόδου, εἰς τὰς πατρογονικάς ἑστίας, ὅλα αὐτὰ ὀλίγον κατ’ὀλίγον κατέτρωσαν τὰς σωματικάς του δυνάμεις καὶ τὸν ὁδήγησαν προώρως εἰς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενείας καὶ τελικῶς εἰς τὸν θάνατον τοῦ σώματος» (Βλ. Ἐφημ. «Φιλελεύθερος» 30-1-1994).

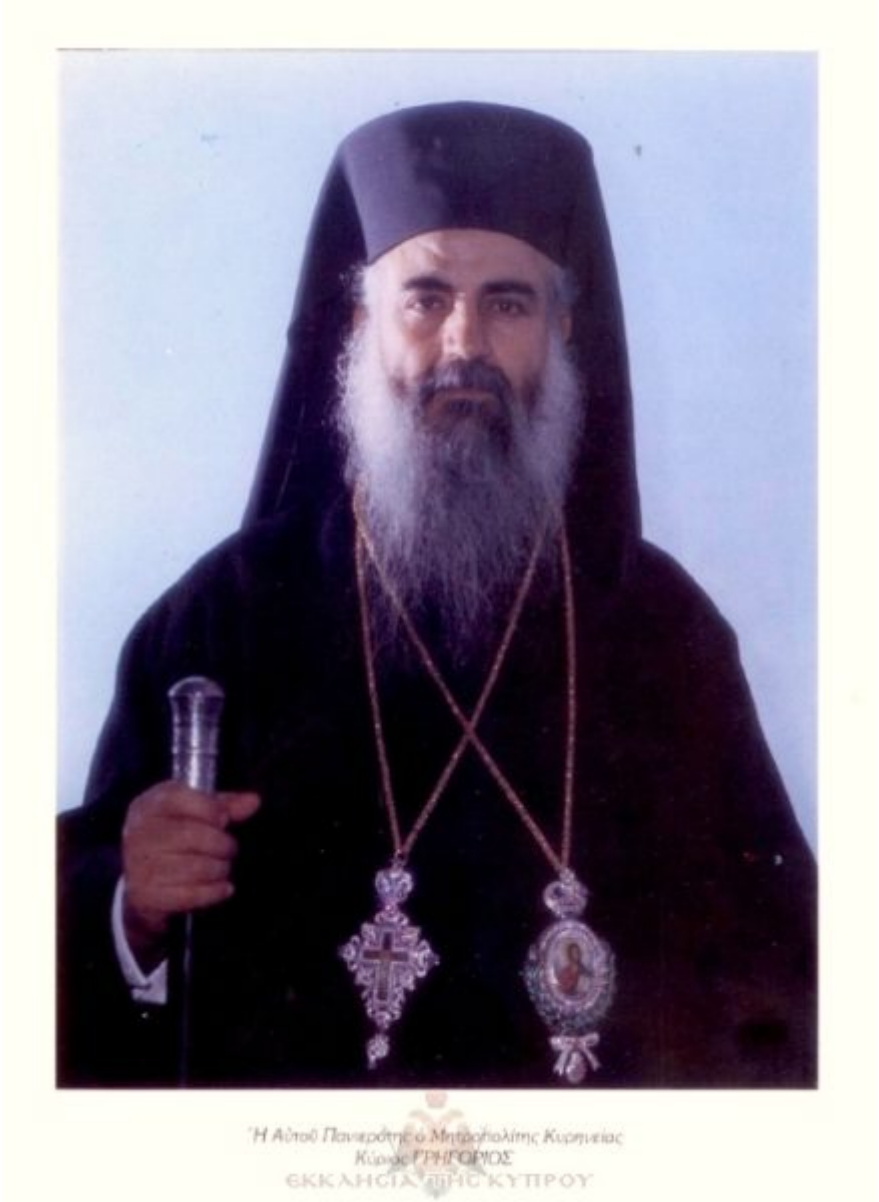

Ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος γεννήθηκε τὸ 1922 στὸ χωρίο Κοιλίνια τῆς ἐπαρχίας Πάφου. Τὸ 1937 ἀκολούθησε τὸ δρόμο τῆς μοναστικῆς πολιτείας ὡς δόκιμος μοναχὸς στὴν Ἱερὰ Βασιλικὴ καὶ Σταυροπηγιακὴ Μονὴ Κύκκου.

Τὸ 1952 ἦρθε γιὰ σπουδὲς στὴν Ἀθήνα. Σπούδασε Θεολογία στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐνῶ παράλληλα ἦταν ἐφημέριος στὸ παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, στὸ Γερουλάνειο νοσηλευτικὸ ἵδρυμα (συμβολὴ τῶν ὁδῶν Ναυαρίνου καὶ Χάρ. Τρικούπη). Μετὰ τὴν λήψη τοῦ πτυχίου τῆς Θεολογίας, παρακολούθησε μαθήματα Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου στὴν Νομικὴ Σχολὴ τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου.

Τὸ 1962 ἐπέστρεψε στὴν Κύπρο, ὅπου ὑπηρέτησε τὸν πρῶτο καιρὸ ὡς Ἱεροκήρυκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πάφου. Ἀπὸ τὸ 1963 μέχρι τὸ 1974 διετέλεσε Καθηγητὴς

στὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου «Ἀπόστολος Βαρνάβας». Τὸ τελευταῖο ἔτος (1973-74) ἀνέλαβε καὶ τὴ διεύθυνση τῆς σχολῆς.

Στὶς 30 Μαρτίου 1974 ἐξελέγη διὰ βοῆς κλήρου καὶ λαοῦ, Μητροπολίτης Κυρηνείας, Ὑπέρτιμος καὶ Ἐξάρχος Καραβᾶ καὶ Λαπήθου. Τὴν ἑπομένη, 31 Μαρτίου, χειροτονήθηκε καὶ ἐνθρονίστηκε Ἐπίσκοπος στὸν Καθεθρικό ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, στὴν Λευκωσία. Τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς Χειροτονίας προέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου Μητροπολίτες Πάφου, Κιτίου, Λεμεσοῦ, καὶ Μόρφου καὶ τὸν Χωρεπίσκοπο Σαλαμίνος. Μεταξὺ ἄλλων ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπογράμμισε καὶ τὰ ἑξῆς, προσφωνώντας τὸν νέο Ἐπίσκοπο: «Πεποίθαμεν, ἀγαπητὲ Ἀδελφέ, ὅτι τῆς τιμῆς ταύτης θὰ φανῆς ἄξιος καὶ τὸ Χριστεπώνυμον αὐτῆς Πλήρωμα θὰ εὕρουν τὸν οἷον προσεδόκουν. ... Τὸ ἔργον σου θὰ εἶναι συνεχὴς ἀγὼν πρὸς παντοίας κατευθύνσεις. Ἀλλ’ ἴσχυε καὶ ἀνδρίζου καὶ (προ)χώρει μετὰ θάρρους εἰς το στάδιον τοῦ ἀγῶνος. Στηρίζων τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἐνδυναμοῦντά σε Χριστόν, “ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγώνα τῆς πίστεως, διώκων δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, ὑπομόνην, πραότητα”». [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδες 106-107].

Συγκινημένος ὁ νέος Μητροπολίτης Κυρηνείας, ἀπαντώντας, τόνισε τὰ ἑξῆς: «Ὑποκλινόμενος μετὰ δέους ἐνώπιόν τῶν ἀνεξερευνήτων βουλῶν τοῦ Θεοῦ, τοῦ κατ’ ἀνεξιχνίαστον τρόπον οἰκονομήσαντος κατ’ ἐμέ, ἀναλαμβάνω τὴν βαρείαν ταύτην ἀποστολήν, ἐπαναλαμβάνων μετὰ τοῦ μεγάλου τῆς Ναζιανζοῦ ποιμένος Γρηγορίου: «ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, Αὐτὸς κρατήσειε τῆς χειρός μου τῆς δεξιᾶς καὶ ἐν τῇ βουλῇ Αὐτοῦ ὁδηγήσοι μέ». Ταυτόχρονα, ὑποσχόταν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων «... τοῦ Ὀρθόδοξου Ἕλληνος Ἐπισκόπου αἱ ἐπιδιώξεις καὶ οἱ ὁραματισμοὶ δὲν περιορίζονται μόνον εἰς τὸν ἁγιασμὸν καὶ τὴν ἐπὶ τὸν κρεῖττον πνευματικὴν κατὰ Χριστὸν προκοπὴν τοῦ ποιμνίου του, ἀλλ’ ἐκτείνονται καὶ εἰς τὴν ἐθνικὴν καλλιέργειαν καὶ διαφώτισιν αὐτοῦ. ... Χριστὸς καὶ Ἑλλὰς ἔσονται μοὶ οἱ πόλοι, περὶ οὗς θὰ στρέφεται ἡ ὅλη ποιμαντική μου ἀποστολή. Ἡ διαφύλαξις ἀφ΄ ἑνὸς ἀπαραχαράκτου τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καὶ ἡ διὰ ταύτης καλλιέργεια καὶ ἀναγέννησις τοῦ λαοῦ, καὶ ἀφ’ ἑτέρου ἡ διατήρησις τῆς ἑλληνικότητος καὶ ἀκεραιότητος τῆς Νήσου ἡμῶν θὰ ἀποτελῶσι τὸν στόχον τῆς ἐθνικοθρησκευτικῆς μου δράσεως». Καὶ καταλήγοντας τόνισε μὲ ἔμφαση «ἐν τῇ ἑνοτητι καὶ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην ἡγεσίαν τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, θὰ δυνηθῶμεν, εἰς πεῖσμα ὅλων τῶν ἐχθρῶν τῆς Νήσου ἡμῶν καὶ παρὰ τὰς οἱασδήποτε ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν ἀντίξοους περιστάσεις, νὰ φυλάξωμεν ἑλληνικὴν καὶ ἀκέραιαν τὴν Νῆσο ταύτην, μέχρις οὗ δημιουργηθῶσιν αἱ κατάλληλοι συνθῆκαι ἵνα ἀκεραίαν καὶ ἑλληνικὴν παραδώσωμεν ταύτην εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος» [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδες 110-112].

Τὴν ἴδια ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα, μὲ παλλαϊκὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ βυζαντινὴ μεγαλοπρέπεια ἔγινε ἡ ἐγκαθίδρυση τοῦ νέου Μητροπολίτου στὸν θρόνο τοῦ Ἁγίου Θεοδότου Κυρηνείας (314-324 μ.Χ.), στὸν Μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ ἀργότερα στὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο Κυρηνείας (τὸ ὁποῖο σήμερα «φιλοξενεί» το στρατηγεῖο τῶν κατοχικῶν στρατευμάτων). Τὸν συνόδευαν ὅλοι οἱ Μητροπολίτες καὶ ὁ Χωρεπίσκοπος Σαλαμίνος. Κατὰ τὴν τελετὴ τῆς ἐγκαθιδρύσεως προσφώνησε τὸν Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κυρηνείας ὁ τότε Μητροπολίτης Πάφου καὶ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ ἐπισημάνει τὰ καθήκοντα καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ ἐπισκόπου ἀπέναντι στὸ ποίμνιό του, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Πατρίδα, τόνισε καὶ τὰ ἑξῆς προφητικὰ λόγια «...ἀγαπητὲ ἐν Κυρίω ἀδελφέ, ὡς Ἱεράρχης τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καθῆκον ἔχεις καὶ ἕτερον: ... Ὀφείλεις νὰ κηρύττης ἀγάπην καὶ προσήλωσιν εἰς τὸν Χριστὸν πρωτίστως, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα τῶν πατρίδων, τὴν Ἑλλαδά. ... Μὴ λησμόνει, ὅτι διάδοχος καθίστασαι Ἱεραρχῶν ἡρώων καὶ μαρτύρων, τῶν Λαυρεντίου (1821) καὶ Μακαρίου Β΄(ὁ μετέπειτα ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, 1950), οἵτινες τὴν ζωὴν αὐτῶν προσήνεγκον θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς Πατρίδος. Τοῖς ἴχνεσιν ἐκείνων ἀκολουθῶν, ἕτοιμος ἔσο νὰ προκινδυνεύσης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας

καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς ἑλληνικῆς ταύτης Νήσου, διερχομένης σημέρον ἀποφασιστικὴν καὶ κρίσιμον περίοδον, καθ' ὅσον ἔξωθεν ἀπειλεῖται ὑπὸ βάρβαρων ἐχθρῶν καὶ ἀλλοθρήσκων, καὶ ἔσωθεν ὑποσκάπτεται ὑπὸ διασπαστῶν καὶ πατριδοκαπήλων» [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδες 118-119].

Ἀπαντώντας, ὁ νέος Μητροπολίτης ὑποσχόταν μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Οὐ μόνον δὲ ταῖς ἀπὸ γλώττης νουθεσίας, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ταῖς ἀπὸ τοῦ ἰδίου μου βίου χειραγωγίαις τε καὶ ὁδηγίαις τοῖς πᾶσι τύπος τῆς χριστιανικῆς πολιτείας γινόμενος, "μὴ δίδων μῶμόν τινὰ κατὰ τῆς ἱερατικῆς καταστάσεως", ἀπροσκόπτος φανήσομαι τοῖς πᾶσι καὶ τὴ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, "ἵνα τοὺς πάντας ἢ τοὺς πλείους κερδήσω καὶ προσάξω Χριστὼ"» [«Ἀπόστολος Βαρνάβας» 3-4 (1974) σελίδα 125].

Μόνο τέσσερις περίπου μῆνες ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς νὰ παραμείνει στὸν τόπο ὅπου Ἐκεῖνος καὶ ἡ ψῆφος κλήρου καὶ λαοῦ, τὸν τοποθέτησαν ὡς πρῶτο τὴν διακονία καὶ τὴν τάξη τῆς Μητροπόλεως Κυρηνείας. Μετὰ τὸ ἀχαρακτήριστο πραξικόπημα (15-7-1974) κατὰ τῆς Δημοκρατίας καὶ τὴν βάρβαρη τουρκικὴ εἰσβολὴ (20-7-1974) ἐκτοπίστηκε καὶ προσφυγοποιήθηκε μαζὶ μὲ ὁλόκληρο τό ποίμνιό του, στὶς ἐλεύθερες περιοχὲς τοῦ νησιοῦ. Μαζὶ ὅλος ὁ λαός, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἐθνάρχη Μακάριο, ἄρχισε τὸν πολύπλευρο ἀνορθωτικὸ ἀγώνα. Ἐνῶ ἀρχικὰ ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηνείας φιλοξενήθηκε στὸ Μετόχιο τῆς Ι. Μονῆς Κύκκου στήν Λευκωσία, ἀργότερα μεταφέρθηκαν προσωρινά τά Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυρηνείας στὸ ἀρχιεπισκοπικὸ Μέγαρο, ὅπου καὶ ἡ νέα προσωρινὴ κατοικία τοῦ Μητροπολίτου μέχρι σήμερα.

Ἦταν καὶ εἶναι γενναῖες οἱ προσπάθειες τῆς Μητροπόλεως νὰ κρατηθεῖ τὸ ποίμνιό της ἑνωμένο πέρα καὶ πάνω ἀπὸ κάθε εἴδους διχόνοιες τοῦ παρελθόντος. Ἔπειτα, νὰ μένει ἄσβεστη μέσα του ἡ φλόγα τῆς ἐπιστροφῆς, ἡ νοσταλγία τῆς πατρικῆς γῆς και τό ὅτι ἀργὰ ἢ σύντομα καὶ πάλι θὰ ξαναζήσει καλὲς καὶ εἰρηνικὲς μέρες στὰ καταπράσινα χωριὰ καὶ τὴν θαλασσοφίλητη πόλη του. Αὐτὸ βέβαια καὶ δικαὴς πόθος κάθε πρόσφυγα Ἕλληνα ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος καὶ ἂν κατάγεται, τῆς κατεχόμενης Κύπρου. Σὲ κάθε εὐκαιρία: σὲ ἐκκλησίασμα, ὅπου λειτουργοῦσε ἢ χοροστατοῦσε, σὲ συναντήσεις ποὺ εἶχε μὲ δημόσια πρόσωπα καὶ ἀκόμη κληρικοὺς ἢ ἁπλοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐπαρχίας του, δὲν κουραζόνταν, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος νὰ τονίζει τὴν ἐμμονὴ καὶ ἐπιμονὴ τῶν προσφύγων στὴν ἐπιστροφὴ στὴν κατεχομένη πατρίδα.

Τὸν τελευταῖο καιρό, ὅμως ὁ Θεὸς δοκίμασε τὸν μακαριστὸ ἐπίσκοπο μὲ προβλήματα ὑγείας, «ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίω» (Σοφ. Σολομ. Γ΄ 6), μέχρι τὴν ἀναχώρησή του γιὰ τὴν αἰωνιότητα.

Ἐμεῖς ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, νὰ συνεργαστοῦμε μαζί του, νὰ γνωρίσουμε καὶ εὐεργετηθοῦμε ποικιλότροπα ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Γρηγόριο, ἐπαναλαμβάνουμε τὴν ὑπόσχεση τοῦ Μακαριώτατου κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐξόδιας ἀκολουθίας: «Πορεύου», σεβαστὲ ἐν Χριστῷ Πατέρα μας, «ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμῶνος καὶ εἰρήνευε ἐν τῇ αἰωνιότητι. Ἔσο ὅτι ἡμεῖς οὐ μή ἐγκαταλείψωμεν τὸ προσφιλές σου ποίμνιον ἀλλὰ θὰ ἀγωνιζόμεθα ἀκαταπαύστως, ἡμέρας καὶ νυκτός, ἄχρι τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης ἡμέρας τῆς ἐπανόδου τούτου εἰς τὰς πατρογονικάς αὐτοῦ ἑστίας, ἄχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς καταξιώση ὁ Κύριος ἐλεύθεροι νὰ τελέσωμεν τὸ μνημόσυνόν σου εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεώς σου, εἰς τὸν Ἱ. Ν. τοῦ Ἀρχαγγέλου εἰς Κυρήνειαν» (ἐφημερίδα «Φιλελεύθερος», 30-1-1994). Καὶ προσευχόμαστε μὲ τὴν σιωπή μας: Γρηγορίου Ἀρχιερέως αἰωνία ἡ μνήμη!

————————————–

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΡΗΝΕΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

(19/12/1922 – † 28/01/1994)

28 χρόνια από την κοίμησή του

Χριστόδουλου Γ. Παχουλίδη

«Δίκαιος δε εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται, … ότι χάρις και έλεος εν τοις εκλεκτοίς αυτού και επισκοπή εν τοις οσίοις αυτού».

Τα πιο πάνω λόγια, παρμένα από το θεόπνευστο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης Σοφία Σολομώντος, βρήκαν εφαρμογή στο πρόσωπο του αοιδίμου Μητροπολίτη Κυρηνείας κυρού Γρηγορίου, τον οποίο ο Κύριος κάλεσε κοντά Του, στην ατελεύτητη Βασιλεία των Ουρανών, στις 28 Ιανουαρίου 1994.

Πράος, φιλακόλουθος, ευσεβέστατος, ανεξίκακος, υπήρξε καθ’ όλη τη ζωή του ο μακαριστός Μητροπολίτης Κυρηνείας Γρηγόριος. Γεννημένος στο μικρό χωριό Κοιλίνια της Πάφου, στις 19/12/1922, μέλος μιας φτωχής και πολύτεκνης οικογένειας, μετά που τελείωσε το Δημοτικό Σχολείο του χωριού του, οδηγούμενος από τον τότε ιερομόναχο θείο του, π. Χριστοφόρο, μετέβη στην Ιερά Βασιλική και Σταυροπηγιακή Μονή Κύκκου, όπου το Ηγουμενοσυμβούλιο τον δέχτηκε ως δόκιμο μοναχό. Παρακολούθησε τα μαθήματα της εκεί τριτάξιας Ανώτερης Σχολής της Μονής αυτής, και ακολούθως στάλθηκε στη Λευκωσία, στο Παγκύπριο Γυμνάσιο, από το οποίο και απεφοίτησε με άριστα. Αφού χειροτονήθηκε σε διάκονο και λίγο αργότερα σε πρεσβύτερο, με υποτροφία της τροφούς του

Μονής, μετέβη στην Αθήνα και φοίτησε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από την οποία έλαβε το πτυχίο της Θεολογίας. Καθ' όλη τη ζωή του μοναχικού του βίου, υπηρέτησε με πάσα υπακοή, ταπείνωση, ηθική και σεμνότητα, σε όποιο διακόνημα τον έταξε η προϊσταμένη του Αρχή να υπηρετεί, και πήρε και το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη. Για ένα μικρό διάστημα υπηρέτησε και ως Διευθυντής της Ιερατικής Σχολής Απόστολος Βαρνάβας. Κατά το διάστημα αυτό, εκλέχθηκε από τον κλήρο και το λαό της θεοσώστου Μητροπόλεως Κυρηνείας σε Επίσκοπό της και χειροτονήθηκε στις 31η Μαρτίου 1974.

Αν και μόνο 3½ μήνες μετά την εις Επίσκοπο χειροτονία του, αναγκάστηκε, λόγω των τραγικών γεγονότων, του πραξικοπήματος και της βάρβαρης τουρκικής εισβολής του Ιουλίου του 1974, να εγκαταλείψει τη Μητροπολιτική του επαρχία, την αγάπησε τόσο πολύ, που θεωρούσε τον εαυτό του γνήσιο Κερυνειώτη. Αισθανόταν δε πλήρως το δράμα και τον πόνο του εκτοπισμένου ποιμνίου του.

Αυτό το δράμα, αυτός ο πόνος και η αγωνία του εκτοπισμένου ποιμνίου του, το δράμα των συγγενών των πεσόντων και αγνοουμένων, επέδρασε τα μέγιστα στην κλονισμένη, από τη νόσο του Πάρκινσον, υγεία του. Τα τελευταία δέκα χρόνια της επίγειας ζωής του, υπήρξαν πολύ μαρτυρικά γι' αυτόν. Έζησα κοντά του όλα τα χρόνια της Αρχιερατείας του, ως γραμματέας της Ιεράς Μητροπόλεως Κυρηνείας, συνεργάτης, βοηθός και οδηγός του (μόνος υπάλληλος, για όλες τις εργασίες μιας καθ' ολοκληρία εκτοπισμένης Μητροπολιτικής επαρχίας). Έτσι γνώρισα από κοντά την προς το Θεό πίστη του, την υπομονή και την εγκαρτέρησή του. Ουδέποτε παραπονέθηκε για την υγεία του και ουδέποτε έχασε τις ελπίδες του στο Θεό.

Με καθαρότητα σκέψης, μέχρι τέλους της ζωής του, είχε το είναι του στραμμένο προς το Θεό και προς την κατεχόμενη Μητροπολιτική επαρχία της Κερύνειας. Αδιάλειπτα παρακαλούσε το Θεό για ανεύρεση των αγνοουμένων, στήριξη των εγκλωβισμένων και επιστροφή των εκτοπισμένων στην πατρώα γη τους.

«Μετέστη προς Κύριον» στις 28 Ιανουαρίου 1994, αφού πρώτα εξομολογήθηκε και κοινώνησε των Αχράντων Μυστηρίων. Μετετέθη από τον ταλαιπωρημένο βίο, στην ατελεύτητη Βασιλεία των Ουρανών, εκεί «ένθα απέδρα οδύνη, λύπη και στεναγμός …». Αιωνία του η μνήμη.